

Stampende nar en jade rollers in Paviljoen Welgelegen tijdens de Kunstlijn

Huwelijk van klassiek en modern

Jaap Timmers
j.timmers@hollandmediacombinatie.nl

Haarlem ■ Negen kunstenaars verenigen tijdens de Kunstlijn het oude en het nieuwe in de statige kamers van het Provinciehuis. Dat wil zeggen: ze maken hedendaagse kunst met een knipoog naar de rijke historie van dit gebouw. Het was ooit volgestouwd met doeken van de grootste schilders in de wereld.

In de voormalige muzieksalon van Paviljoen Welgelegen zien we een nar, afgebeeld op de zitting van een weelderige stoel, die is aangeschoven aan een ovale tafel.

Wat doet die nar in deze kamer, waar ooit chique concertbezoekers rondhingen? Was het een sneer van de vroegere huiseigenaar? Hofnarren spotten immers met alles en iedereen, maakten grappen en grollen. Niet om de macht te ondermijnen, maar om deze juist te bevestigen.

Kunstenaarsduo Lucas Hoeben (Karla Hoeben en Martijn Lucas Smit) maakte een mediakunstwerk over de nar. Op een rechthoekig paneeltje is de projectie te zien van een wild stampende zot. De waanzinnige dans is te zien tegen een krachtig blauwe achtergrond. Hetzelfde blauw dat begin negentiende eeuw in de mode was, en nu nog te zien is op de wanden van het muziekzaaltje.

Hommage

De geprojecteerde nar is een hommage aan het voormalige museum. Mede geïnspireerd op een act uit 1987 van kunstenaar Bruce Nauman. Martijn Lucas Smit: „Nauman gilte heel hard 'no no no no no', terwijl hij danste als een nar.” Naumans performance heette 'No no new museum'. Zo genoemd om zijn afkeer van nieuwe musea te verkondigen. In het Haarlemse paviljoen hingen ooit doeken van Rafael, Titiaan, Rembrandt en Peter Paul Rubens. Het gebouw aan de Dreef was een van de eerste kunstmusea in Nederland. De zacht ruisende animatie van Lucas Hoeben is een lust voor

Vijf van de negen kunstenaars die de tentoonstelling 'Voyage through the gallery's skin' maakten. V.l.n.r. Alina Lupu, Martijn Lucas Smit (van het duo Lucas Hoeben), Liza Prins, Ralph de Jong en Karien Beijers.

FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

het oog.

Op tafel staat een groter werk van Lucas Hoeben: een in beton gegoten plattegrond van Welgelegen. Aangevuld met zilverobjecten van Daan Brouwer, die verwijzen naar 17e- en 18e-eeuwse gebruiksvoorwerpen.

In de zaal ernaast ligt een 'nacht-tapijt'. Op de zwarte vloerbedekking staat het patroon van het onderliggende, eeuwenoude parket.

Alles is gemaakt voor deze historische stijlkamers, en dat louter voor de duur van de Kunstlijn (2 en 3 november). Beijers erkent dat het een flinke onderneming is, maar ze noemt het tegelijk 'een prachtige opdracht'. Ga erheen, je kijkt je ogen

uit.

Liza Prins steoit met de verkleurde wandtapijten in de Statenzaal, de plek waar het provinciaal bestuur vergadert. Veroudering is haar thema. Met name veroudering van de vrouw. „Op vrouwen ligt veel druk om jong te blijven.” Ze vroeg vier vrouwen om het gammele textiel in verband te brengen met hun eigen leven. Tijdens de Kunstlijn worden deze bijdragen in live performances gegoten.

Poëtische teksten

Op zaal dragen actrices de deels poëtische teksten voor en doen daarbij een gezichtsmassage met een jade roller. Dat is een soort verfroller maar dan met jade edelstenen aan de uiteinden. Een behandeling die, volgens populair geloof, een verjongende werking heeft.

De speelsters voeren hun acts uit in de vergaderbanken van de Statenleden. Ze zijn live te zien op een tele-

visiescherm. Zie daar hoe vernuftig Liza Prins de historie verbindt met het hedendaags gebruik.

Het tv-scherm is tegelijk metafoor voor de 'zichtbaarheid' van de vrouw. „De vrouw die een dwang voelt continu zichtbaar te zijn, die bekeken wordt op straat en op Facebook en er jong uit wil zien. Het houdt me soms bezig dat vrouwen er altijd op gewezen worden dat zij bekeken worden, en dat ze niet gewoon zichzelf kunnen zijn.”

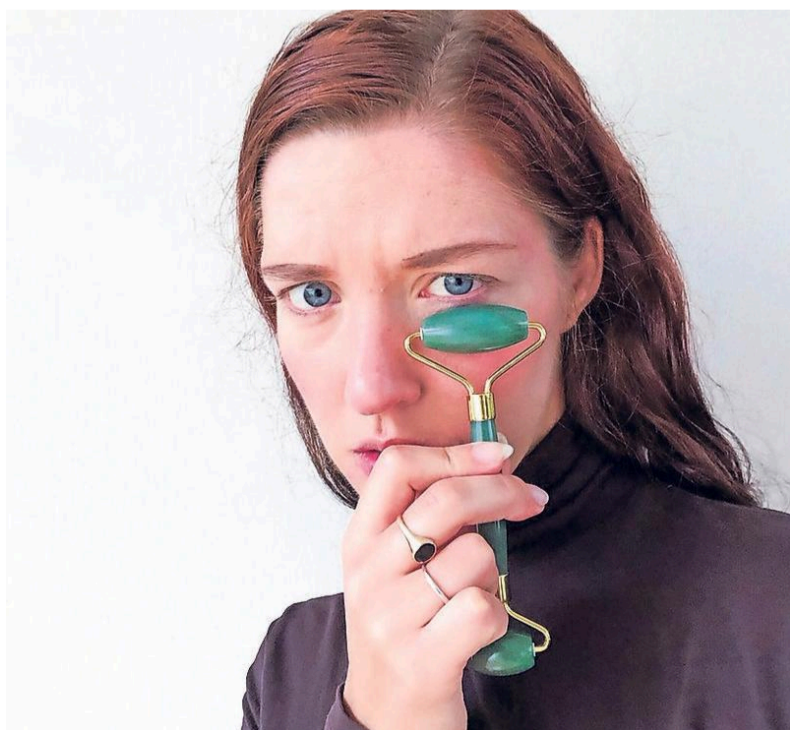
Beeldhouwer en schilder Ralph de Jong maakt installaties over vergankelijkheid. „Ik ben aan de slag gegaan met het feit dat dit gebouw ooit een kunstmuseum was dat verdwenen is.” Ergo, zijn werken hebben wieltjes, waarmee ze weg te rijden zijn. Denk aan een trekkar van een kind.

De Jong bouwde kamerschermen, waarachter je kunt wegduiken. De schermen zeggen iets over zijn kijk op politici, die hij tart en uitdaagt,

in het hol van de leeuw. „Je mening geven, en dan onderduiken.” De kamerschermen verbeelden een zekere machteloosheid. „De politiek krijgt dingen voor elkaar die wij kunstenaars niet kunnen. Soms wil ik als kunstenaar dat gevecht aan, zij het op een passief agressieve manier.”

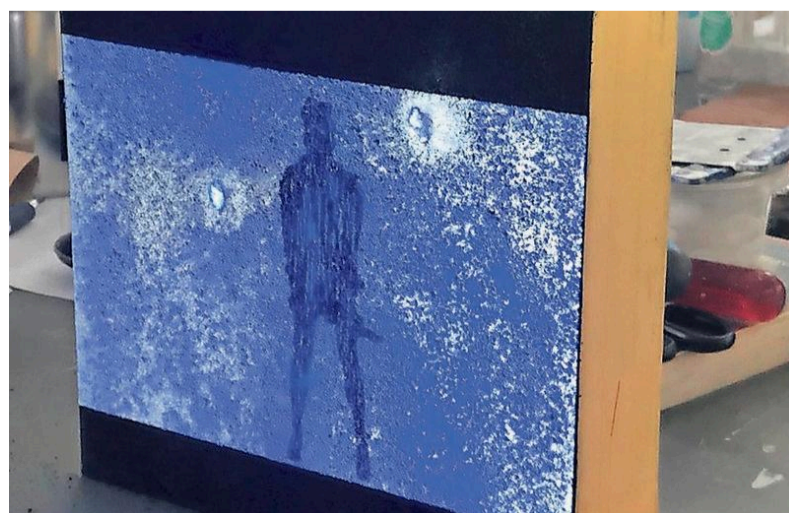
Kunstlijn Expositie

Historie Paviljoen Welgelegen Negen kunstenaars vertalen de historie van het meer dan twee eeuwen oude monumentale gebouw in hedendaagse kunst. Dat doen ze op artistieke wijze. Het zijn Karien Beijers, Vincka Struben, Liza Prins, Alina Lupu, Lucas Hoeben, Daan Brouwer, Erik de Bree en Ralph de Jong. Te beginnen bij de jaren van bankier Henry Hope, die de statige zalen van Welgelegen had bestemd tot schilderijtentoonstelling. Gevolgd door de residentie van Lodewijk Napoleon, de Franse bestuurder van Nederland. Nadien werd er recht gesproken. Sinds 1930 behoren de zalen tot het Provinciehuis. De expositie is te zien tijdens de Kunstlijn Haarlem op 2 en 3 november (beide dagen van 11-17 uur). De expositie wordt zaterdag 2 november (11 uur) geopend door Ann Demeester. De kunstenaars zijn aanwezig om tekst en uitleg te geven.

Liza Prins met jade roller.

PUBLICITEITSFOTO

De stampende nar van Lucas Hoeben.

PUBLICITEITSFOTO